

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 25 marca 2026 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Domarecka

Protokolant: [REDACTED]

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2026 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa [REDACTED]

przeciwko Alior Bank Spółce Akcyjnej z siedzibą w Warszawie

o zapłatę 18.886,00 zł

1. zasądza od Alior Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie na rzecz [REDACTED] 18.885,56 zł (osiemnaście tysięcy osiemset osiemdziesiąt pięć złotych, 56/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 22 października 2024 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od Alior Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie na rzecz [REDACTED] 4.617,00 zł (cztery tysiące sześćset siedemnaście złotych, 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

sędzia

UZASADNIENIE

W pozwie z 13 stycznia 2025 roku [REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE] wniosła o zasądzenie od Alior Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie, kwoty 18.885,56 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 22 października 2024 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że kredytobiorca [REDAKTOWANE] zawarł 10 września 2024 roku z pozwanym umowę kredytu konsumenckiego. Kredytobiorca skorzystał z sankcji kredytu darmowego w trybie art. 45 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, dalej skrót: „u.k.k.” i złożył stosowane oświadczenie pozwanej. Powód, jako cesjonariusz wezwał pozwany bank do zapłaty, tj. zwrotu kosztów związanych z kredytem, poniesionych przez kredytobiorcę od dnia zawarcia umowy kredytu do dnia złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. Wyjaśnił, że roszczenie pozwu opiera się na tezie, że umowa zawarta pomiędzy stronami nie spełnia wymagań przewidzianych art. 30 ust. 1 pkt 4 u.k.k. poprzez błędne wyliczenie całkowitej kwoty pożyczki, art. 30 ust. 1 pkt 6 u.k.k. poprzez brak czytelного pouczenia o warunkach stosowania oprocentowania oraz art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. poprzez błędne wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania. Ponadto, pozwana naliczyła także odsetki umowne od skredytowanych kosztów kredytu w postaci prowizji, tym samym zawiążyła wysokość odsetek kapitałowych. Roszczenie objęte powództwem obliczono poprzez zsumowanie kosztów kredytu poniesionych przez kredytobiorcę od dnia zawarcia umowy kredytu do dnia złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, tj. poprzez zsumowanie kwot: 16.979,89 złotych (odsetki kapitałowe uiszczone przez kredytobiorcę) oraz 1.905,76 złotych (uiszczona przez kredytobiorcę i przeliczona proporcjonalnie część prowizji).

(pozew k. 3-10)

14 marca 2025 roku Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilga w Poznaniu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę tutejszemu sądowi, jako właściwemu miejscowo i rzeczowo do rozpoznania.

(postanowienie k. 48)

3 października 2025 roku, w odpowiedzi na pozew Alior Banku Spółka Akcyjna z siedzibą w Warszawie wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powódki wobec braku potwierdzenia przelewu ceny sprzedaży wierzytelności na rzecz cedenta jako konsumenta, zarzut nieważności umowy cesji wierzytelności oraz zarzut wygaśnięcia uprawnienia do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego wobec upływu rocznego terminu na jego złożenie. W uzasadnieniu pozwana przyznała, że zawarła z kredytobiorcą [REDAKTOWANE] w dniu 7 maja 2021 r. umowę o pożyczkę gotówkową na mocy, której pozwany udzielił kredytobiorcy kredytu w wysokości 63000 zł (całkowita kwoty pożyczki i prowizja). Pozwana wyjaśniła, że kredyt nie został jeszcze spłacony. Pozwana podniosła, że roszczenie powódki jest bezpodstawne zarówno co do zasady, wobec braku naruszeń po stronie banku przepisów ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, jak i co do wysokości.

(odpowiedź na pozew k. 59-108)

8 sierpnia 2025 roku nastąpiła zmiana nazwy [REDAKTOWANE]

na [REDAKTOWANE]

(pismo procesowe powódki k. 190, pełnomocnictwo k. 191, odpis pełny KRS nr [REDAKTOWANE])

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 maja 2021 roku [REDAKTOWANE] zawarł z Alior Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w Warszawie (dalej jako „Alior Bank S.A. w Warszawie”) umowę o pożyczkę gotówkową numer [REDAKTOWANE], dalej: „umowa”, na okres 5 lat tj. do dnia 15 maja 2021 roku.

(dowód: umowa o pożyczkę gotówką k. 22-26 i k. 132-136)

Bank udzielił [REDAKTOWANE] pożyczki gotówkowej w łącznej wysokości 63.000 zł, którą pożyczkobiorca zobowiązał się spłacić wraz z należnymi odsetkami umownymi w 60 równych ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych do 15. dnia każdego miesiąca (§ 1 ust. 1). Kwota udzielonej pożyczki była sumą całkowitej kwoty pożyczki w wysokości 60.000 zł udzielonej na dowolny cel konsumpcyjny oraz kredytowanych kosztów pożyczki w wysokości 3.000 zł tytułem prowizji (§ 1 ust. 2 pkt 1-2).

(dowód: umowa o pożyczkę gotówką k. 22-26 i k. 132-136)

W umowie pożyczki numer [REDAKTOWANE] wskazano, że:

- oprocentowanie pożyczki było liczone według stopy zmiennej, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 7,19% w stosunku rocznym (§ 2 ust. 1),
- WIBOR oznacza wskaźnik referencyjny opracowywany przez GPW Benchmark S.A. lub inny podmiot, który go zastąpi (§ 2 ust. 2),
- oprocentowanie to suma zmiennej stawki wskaźnika referencyjnego WIBOR 3M (stawki referencyjnej WIBOR 3M) i stałej w okresie umowy marży 6,98 punktów procentowych (§ 2 ust. 3),
- w trakcie umowy oprocentowanie nie może przekroczyć wysokości odsetek maksymalnych w rozumieniu art. 359 § 2¹ kodeksu cywilnego (§ 2 ust. 4),
- jeżeli oprocentowanie zmieniło się, pożyczkobiorca otrzymywał niezwłocznie nowy harmonogram spłat (§ 2 ust. 9),
- bank pobierał opłaty i prowizje zgodnie z postanowieniami umowy oraz Taryfy Opłat i Prowizji Alior Banku SA dla Klientów Indywidualnych, zwanej dalej Taryfą Opłat i Prowizji, za czynności związane z obsługą kredytu oraz zmianą postanowień umowy. W trakcie trwania Umowy opłaty i prowizje mogą ulec zmianie (§ 3 ust. 1-2),
- całkowita kwota pożyczki wyniosła 60000 zł i nie obejmowała kredytowanych kosztów pożyczki z § 1 ust. 2 pkt 2 (§ 4 ust.1),
- całkowity koszt kredytu na dzień zawarcia umowy wynosił 15326,82 zł. Na całkowity koszt kredytu składały się: 1) naliczone odsetki umowne – 12326,82 zł; 2) prowizja za udzielenie kredytu – 3000 zł (§ 4 ust. 2),
- całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy wynosiła 75326,82 zł. Była to suma całkowitej kwoty kredytu z ust. 1 oraz całkowitego kosztu kredytu z ust 2 (§ 4 ust. 3 umowy),
- rzeczywista roczna stopa oprocentowania (RRSO) na dzień zawarcia umowy wynosiła 9,64% (§ 4 ust. 4). RRSO wyliczono uwzględniając: 1) naliczone odsetki umowne w wysokości 12326,82 zł, 2) prowizję za udzielenie pożyczki w wysokości 3000 zł oraz przyjmując założenia m.in.: 1) umowa będzie obowiązywać przez czas, na który została zawarta, a zobowiązania z niej wynikające zostaną wypełnione w terminach określonych w umowie, 2) oprocentowanie pożyczki wynosi 7,19%, 3) spłata pożyczki odbywać się będzie w równych ratach w liczbie 60, płatnych w okresach miesięcznych,
- spłaty rat kapitałowo-odsetkowych kredytobiorca dokonywać należało zgodnie z terminami i w wysokości określonej w doręczonym aktualnym harmonogramie spłat (§ 5 ust. 1);
- pożyczkodawca miał prawo dokonać przedterminowej spłaty części lub całości kwoty kredytu zgodnie z zasadami:

- 1) w przypadku spłaty całości lub części pożyczki przed terminem, całkowity koszt pożyczki ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby pożyczkobiorca poniósł je przed tą spłatą,
- 2) w przypadku spłaty części pożyczki przed terminem po rozliczeniu wpłaconych środków przez bank, bank proporcjonalnie obniży wysokość pozostałych do spłaty rat miesięcznych zachowując dotychczasowy okres kredytowania,
- 3) pożyczkobiorca zainteresowany rozliczeniem częściowej spłaty w inny sposób powinien złożyć bankowi dyspozycję określającą inny sposób rozliczenia wcześniejszej spłaty (m.in. skrócenie okresu kredytowania przy zachowaniu wysokości aktualnej raty lub spłata pożyczki zgodnie z obowiązującym harmonogramem) (§ 5 ust. 6 pkt 1-3),

W takiej sytuacji, bank dokonywać będzie rozliczenia pożyczki w terminie 14 dni od dnia dokonania całkowitej spłaty pożyczki (§ 5 ust. 7),

- pożyczkobiorca miał prawo bez podania przyczyny odstąpić od umowy w terminie 14 dni kalendarzowych od dnia zawarcia umowy. W przypadku, gdy umowa nie zawiera elementów określonych w art. 30 ustawy o kredycie konsumenckim pożyczkobiorca mógł odstąpić od umowy w terminie 14 dni kalendarzowych od dnia doręczenia przez bank wszystkich elementów, wymienionych w art. 30 ustawy o kredycie konsumenckim. Termin do odstąpienia od umowy jest zachowany, jeżeli pożyczkobiorca przed jego upływem złoży oświadczenie w placówce banku lub pod adres ul. Postępu 18B, 02-676 Warszawa. Dla zachowania terminu do odstąpienia od umowy wystarczające jest wysłanie oświadczenia przed jego upływem. Oświadczenie można złożyć na wzorze stanowiącym załącznik do umowy. Pożyczkobiorca nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kredytu, które w stosunku dziennym wynoszą 11,52 zł. W przypadku odstąpienia od umowy uważana jest ona za niezawartą. Pożyczkobiorca jest zobowiązany zwrócić bankowi nie później niż w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy całkowitą kwotę kredytu wraz z naliczonymi odsetkami (§ 6 ust. 1-6).

Do umowy załączono harmonogram spłaty rat kredytu, w którym wskazano termin spłaty każdej raty oraz jej elementy – część kapitałową oraz odsetkową.

(dowód: umowa o pożyczkę gotówką k. 22-26, opinia bankowa k. 27, załącznik do umowy - oświadczenie dotyczące ryzyka zmiennej stopy procentowej k. 29, historia rachunku kredytowego k. 30-35, formularz informacyjny k. 137-139, wyciąg z Taryfy Opłat i Prowizji Alior Banku S.A. dla klientów indywidualnych k. 140, harmonogram spłaty pożyczki k. 142-143,

oświadczenie o odstąpieniu od umowy pożyczki gotówkowej k. 144, oświadczenie dotyczące ryzyka zmiennej stopy procentowej k. 145)

Alior Bank S.A. w Warszawie uruchomił kredyt udzielony z umową nr [REDACTED] w kwocie 63000 zł w formie:

- przelewu 60000 zł na rachunek kredytobiorcy;
- przelewu z tytułu prowizji od udzielonego kredytu 3000 zł na rachunek kredytowy.

(dowód: dyspozycja uruchomienia kredytu k. 141)

Kredyt został spłacony przez [REDACTED] w grudniu 2025 roku.

(dowód: przesłuchanie świadka [REDACTED] k. 197—197v)

[REDACTED] skontaktował się z firmą [REDACTED]

[REDACTED] celem skorzystania z ich oferty i usług.

(dowód: przesłuchanie świadka [REDACTED] k. 197—197v)

10 września 2024 r. [REDACTED] (kredytobiorca) podpisał oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego w trybie art. 45 w zw. z art. 30 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w odniesieniu do umowy kredytu konsolidacyjnego nr [REDACTED] z 7 maja 2021 r. wskazując na naruszenia obowiązków wynikających z art. 30 ust. 1 pkt 10 oraz art. 30 ust. 1 pkt 16 u.k.k. w zw. z art. 49 ust. 1 u.k.k. poprzez brak w treści umowy kredytowej procedury oraz warunków, na jakich koszty kredytu ulegają zmianie, zwłaszcza w przypadku wcześniejszej spłaty; art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. poprzez błędne wskazanie rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty z uwagi na niedopuszczalne naliczenie odsetek od pozaodsetkowych kosztów kredytu; art. 30 pkt 10 u.k.k. poprzez błąd wskazania w umowie warunku determinującego zmianę kosztów kredytu; art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. poprzez brak informacji o terminie, sposobie i skutkach odstąpienia konsumenta od umowy oraz art. 30 ust. 1 pkt 15 u.k.k. wobec braku określenia kwoty odsetek należnych w stosunku dziennym.

W tym samym dniu kredytobiorca udzielił pełnomocnictwa [REDACTED] do m.in. rozporządzania wierzytelnościami wynikającymi z zastosowania sankcji kredytu darmowego oraz składania w jego imieniu oświadczeń materialnoprawnych wobec Alior Bank S.A. z siedzibą w Warszawie – w tym oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

(dowód: ankieta k. 14, oświadczenie k. 15, informacja o skutkach złożenia oświadczenia k. 16, pełnomocnictwo k. 17, oświadczenie kredytobiorca k. 18, zeznania świadka [REDACTED] [REDACTED] k. 196v-197, przesłuchanie świadka [REDACTED] k. 197—197v)

[REDACTED] złożył 10 września 2024 r. również oświadczenie o zwolnienie z tajemnicy bankowej wraz z pełnomocnictwem dla [REDACTED]

██████████ w zakresie uzyskania wszelkich informacji, również dokumentów, kserokopii, wyjaśnień i innych podobnych dotyczących umowy kredytowej.

(dowód: zwolnienie z tajemnicy bankowej wraz z pełnomocnictwem k. 19, przesłuchanie świadka ██████████ k. 197—197v)

W dniu 3 października 2024 roku ██████████ przesłał Alior Bank S.A. w Warszawie oświadczenie ██████████ o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, które zostało doręczone bankowi 4 października 2024 r.

(dowód: pismo k. 28, potwierdzenie doręczenia k. 29, zeznania świadka ██████████ k. 196v-197)

7 października 2024 r. ██████████ w imieniu kredytobiorcy ██████████ zawarł z ██████████ umowę cesji, w wyniku której przelał wierzytelność swojego mocodawcy należnej od Alior Bank S.A. z siedzibą w Warszawie wynikającą z sankcji kredytu darmowego. ██████████ otrzymał zapłatę ceny za sprzedaż swojej wierzytelności (ok. 1600 zł).

(dowód: umowa cesji k. 20, Załącznik nr 2 – zawiadomienie o cesji k. 21, zeznania świadka ██████████ k. 196v-197, przesłuchanie świadka ██████████ k. 197—197v)

15 października 2024 r. ██████████ wezwała Alior Bank S.A. w Warszawie do zapłaty 18.885,56 zł w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania, które zostało doręczone bankowi 10 stycznia 2024 r. Wraz z wezwaniem załączono m.in. zawiadomienie o cesji, pełnomocnictwa, oświadczenie dla banku. Wezwanie zostało doręczone 16 października 2024 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 30-31, wiadomość e-mail k. 32)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy kredytu konsumenckiego, do której zastosowanie znajduje ustawa z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (dalej: u.k.k.). Ustawa ta stanowi w części implementację Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG (dalej: Dyrektywa).

Powód wywodził swoją legitymację z ważnie zawartej umowy przelewu, zgodnej z treścią art. 509 k.c. Zarzut pozwanego nieważności umowy przelewu z powodu niezapłacenia konsumentowi ceny przelewu uznać należy za niezasadny. Umowa przelewu jest bowiem umową konsensualną, dochodzącą do skutku poprzez zgodne porozumienie stron. Skoro zatem

strony w umowie nie zastrzegły warunku zawieszającego w postaci zapłaty ceny, należy przyjąć, że powód nabył zbywaną wierzytelność w dniu zawarcia umowy przelewu. Należy ponadto uznać, że umowa nie narusza dyspozycji art. 58 k.c. Charakter wierzytelności pozwala na jej zbycie w drodze przelewu, a świadczenie zaoferowane konsumentowi za zgodne z prawem i zasadami uczciwego obrotu. W tym względzie należy mieć na uwadze zasadę swobody kontraktowej stron, które co do zasady mogą układać stosunek prawny według własnych przekonań.

Materialnoprawną podstawę dochodzonego roszczenia w niniejszej sprawie stanowi art. 45 w zw. z art. 30 u.k.k. Regulacja zawarta w art. 45 u.k.k. stanowi instrument ochrony interesów konsumentów, dając im możliwość dochodzenia roszczeń wobec kredytodawcy w sytuacji, gdy nie wykona on albo nienależycie wykona swoje obowiązki informacyjne. Wskazany przepis stanowi implementację art. 23 Dyrektywy. Zgodnie z jego treścią państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z Dyrektywą i podejmują wszelkie niezbędne działania w celu zapewnienia stosowania tych sankcji. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. W motywach Dyrektywy wskazano, że w celu umożliwienia konsumentom podejmowania decyzji przy pełnej znajomości faktów powinni oni przed zawarciem umowy o kredyt otrzymać odpowiednie informacje na temat warunków i kosztów kredytu oraz swoich zobowiązań, które konsument może zabrać ze sobą i je rozważyć.

Zgodnie z art. 45 ust. 1 u.k.k. w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie. Wymienione uprawnienie konsumenta wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy. Z treści wymienionych powyżej przepisów wynika, że ich celem jest m. in. ochrona konsumenta przed konsekwencjami podjęcia decyzji o zaciągnięciu zobowiązania kredytowego w oparciu o niepełne bądź niejednoznaczne błędne informacje co do treści umowy kredytu.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w chwili wykonania przez kredytobiorcę uprawnienia prawokształtującego wynikającego z art. 45 ust. 1 u.k.k. umowa kredytu łącząca kredytobiorcę z pozwanym nie została wykonana w rozumieniu art. 45 ust. 5 u.k.k., zatem kredytobiorca mógł skorzystać z sankcji kredytu darmowego. Należy wyjaśnić, że nie można utożsamiać wykonania umowy ze spełnieniem świadczenia wyłącznie przez kredytodawcę, gdyż wykonanie umowy dwustronnie zobowiązującej następuje dopiero z chwilą wykonania umowy przez obie strony umowy.

Przechodząc kolejno do naruszeń obowiązku informacyjnego, z którego powód wywodzi uprawnienie do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego, należy wskazać, że pozwany naruszył obowiązek informacyjny opisany w art. 30 ust. 1 pkt 6 u.k.k.

Należy przyjąć, że pozwany naruszył art. 30 ust. 1 pkt 6 u.k.k. w zakresie braku dostatecznego, tj. czytelnego i zrozumiałego opisu warunków stosowania oprocentowania. Pomimo, że strona pozwana wskazała stopę oprocentowania kredytu, to w treści umowy kredytu, jak i w załącznikach do tej umowy brak informacji, od której konkretnie kwoty będzie naliczane oprocentowanie, w szczególności czy pozwanemu zgodnie z treścią tej umowy należne są odsetki od pozaodsetkowych kredytowanych kosztów pożyczki. Treść umowy kredytu nie pozwala w żadnej mierze na przyjęcie, że strona pozwana przedstawiła kredytobiorcy przed zawarciem umowy kredytowej informację, w jaki dokładnie sposób została obliczona kwota skapitalizowanych w umowie odsetek. Dopiero szczegółowa analiza zapisów umowy oraz harmonogramu – z koniecznością przeprowadzenia odpowiednich zabiegów arytmetycznych – ujawnia, że oprocentowane zostały również kredytowane pozaodsetkowe koszty pożyczki. Okoliczność ta niewątpliwie potwierdza brak czytelności i jednoznaczności postanowień umowy w tym zakresie.

Należy opowiedzieć się za stanowiskiem, że obowiązek informacyjny określony w art. 10 ust. 2 lit. f) dyrektywy 2008/48/WE powinien być oceniany przez pryzmat art. 10 ust. 2 lit. g) przedmiotowej Dyrektywy. Zatem nie powinien ograniczać się tylko do określenia stopy oprocentowania kredytu, lecz wskazywać jasną i pełną informację o tym, w jaki sposób została obliczona kwota, do której zapłaty na rzecz kredytodawcy zobowiązuje się on wskutek zawarcia umowy kredytu konsumenckiego. Z praktycznego punktu widzenia kwestią, która ma dla konsumenta istotne znaczenie przy zaciąganiu zobowiązania kredytowego, jest nie tyle abstrakcyjna stopa oprocentowania kredytu, ile faktyczna kwota odsetek, jakie będzie on musiał zapłacić kredytodawcy w wykonaniu swojego zobowiązania.

Za okoliczność istotną dla konsumenta uznać można uzyskanie informacji o tym, w jaki dokładnie sposób kwota skapitalizowanych odsetek została wyliczona. Brak wyraźnego udzielenia przez kredytodawcę takiej informacji na etapie poprzedzającym zawarcie umowy należy uznać jako naruszenie ustawowych obowiązków informacyjnych. Na gruncie literalnej treści art. 10 ust. 2 lit. f) w zw. z art. 3 lit. j) Dyrektywy oraz treści art. 5 pkt 10 u.k.k. konsument może zakładać, że skapitalizowane odsetki będą naliczane jedynie od wypłaconej kwoty kredytu.

Należy podzielić stanowisko powoda odnośnie do naruszenia przez pozwanego art. 30 ust. 1 pkt 7 u.k.k. W treści umowy kredytowej błędnie bowiem wskazano rzeczywistą roczną

stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty ustaloną w dniu zawarcia umowy kredytowej. Błąd ten wynika z niedopuszczalnego naliczania odsetek od pozaodsetkowych kosztów kredytu. Zgodnie z analizowaną umową, kwota udzielonego konsumentowi kredytu wynosi 63.000.00 zł i od niej naliczane są odsetki, natomiast kwota rzeczywiście wypłacona kredytobiorcy wynosi 60.000.00 zł.

Należy wyjaśnić, że termin „stopa oprocentowania kredytu” został zdefiniowany w art. 3 lit. j) Dyrektywy, zgodnie z którym stopę oprocentowania wyraża stałe lub zmienne oprocentowanie stosowane w stosunku rocznym do wypłaconej kwoty kredytu. Tożsama definicja „stopy oprocentowania kredytu” znajduje się w art. 5 pkt 10 u.k.k., zgodnie z którym jest to stałe lub zmienne oprocentowanie stosowane do wypłaconej kwoty na podstawie umowy o kredyt w stosunku rocznym.

W obu aktach prawnych, tj. Dyrektywie i ustawie krajowej, nie zostało zdefiniowane pojęcie „wypłaconej kwoty kredytu”, jednakże w wyroku z 23 kwietnia 2026 r. w sprawie C-744/24 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: TSUE) wyraźnie stwierdził, że niedopuszczalne jest naliczanie odsetek od kredytowanych pozaodsetkowych kosztów kredytu, a zastrzeżenie umowne naruszające ten zakaz należy uznać za zastrzeżenie nieważne.

Należy stwierdzić, że kwota prowizji nie zostaje bowiem wypłacona (udostępniona) kredytobiorcy, a w rzeczywistości wypłata prowizji jest jedynie operacją księgową przeprowadzoną przez pozwanego bank, prowadzącą jedynie do zwiększenia obciążenia kredytobiorcy oraz zwiększenia zysku pozwanego. Ten powszechnie stosowany zabieg wprowadza w błąd konsumenta co do rzeczywistej kwoty udzielonej mu pożyczki. Jest również niepoprawny z językowego punktu widzenia, albowiem całkowita kwota pożyczki obejmuje całość kwot udostępnionych konsumentowi, co oznacza, że „kwota pożyczki” nie może stanowić kwoty wyższej niż „kwota całkowita”.

Poczynione powyżej uwagi znajdują potwierdzenie również w samej definicji umowy kredytu wskazanej w art. 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe. Ustawodawca wyjaśniając pojęcie umowy kredytu wyraźnie rozdzielił obowiązki kredytobiorcy wskazując, że jest zobowiązany do zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami oraz do zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Poczynione przez ustawodawcę wyodrębnienie kwoty prowizji od kwoty wykorzystanego kredytu wskazuje wprost, że prowizja nie wchodzi w zakres pojęciowy „kwoty wykorzystanego kredytu”, a tylko od tej kwoty mogą być pobierane odsetki. Postanowienia umowne nakładające na kredytobiorcę obowiązek zapłaty odsetek od kwoty prowizji są sprzeczne z naturą stosunku prawnego – zobowiązania do zapłaty odsetek. Odsetki kapitałowe stanowią bowiem wynagrodzenie za korzystanie z cudzych pieniędzy, a zatem odsetki zawsze są

świadczeniem osoby korzystającej z kapitału na rzecz właściciela (w sensie ekonomicznym) tego kapitału, a świadczenie to jest wynagrodzeniem za korzystanie z udostępnionych aktywów. Ponadto, podkreślenia wymaga, że prowizja jest rodzajem wynagrodzenia banku (ceną) za określone czynności bankowe, np. związane z zawarciem umowy i poprzedzające jej podpisanie (ocena zdolności kredytowej, przygotowanie i analiza dokumentów). Prowizje i opłaty pobierane przez banki należy odróżnić od odsetek (oprocentowania). Nie stanowi zaś prowizja wynagrodzenia za korzystanie przez konsumenta z udostępnionego mu kapitału kredytu albowiem jedynym przewidzianym prawem wynagrodzeniem tego rodzaju są odsetki kapitałowe. Uznanie, że prowizja (podobnie jak odsetki kapitałowe) jest wynagrodzeniem banku za korzystanie przez kredytobiorcę z kapitału kredytu oznaczałoby w istocie, że prowizja stanowi element odsetek za korzystanie z kapitału, co prowadziło by w wielu przypadkach do obejścia przepisów ustawowych dotyczących maksymalnej wysokości odsetek.

Reasumując, należy stwierdzić, że nie jest dopuszczalne pobieranie odsetek od tej części kredytu, która faktycznie nie została udostępniona kredytobiorcom, tzn. od kosztów w postaci prowizji. Takie naliczanie kosztów odsetkowych i pozaodsetkowych prowadzi do ich dublowania i grozi naruszeniem dopuszczalnych limitów, ale co najistotniejsze rzutuje na nieprawidłowość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta. Tym samym należy przyjąć, że naliczanie odsetek od tych kosztów zastrzeżone w umowie, musi prowadzić do naruszenia obowiązku informacyjnego dotyczącego warunków oprocentowania oraz stopy RRSO.

W rozpoznawanej sprawie pożyczka była przeznaczona na cel konsumpcyjny (§ 1 pkt 2 umowy). Realizacji tego celu nie służy automatyczne pomniejszenie kwoty kredytu o wysokość należnej prowizji za udzielenie pożyczki. Nadto z treści harmonogramu spłaty pożyczki jednoznacznie wynika, że odsetki były naliczane od całego kapitału, tj. od sumy 64.426,35 zł, a nie od kwoty rzeczywiście oddanej do dyspozycji konsumenta. Suma prowizji nie została bowiem udostępniona konsumentowi do swobodnego wykorzystania na cel konsumpcyjny. Strona pozwana nie wykazała bowiem, że kwota pożyczki 64.426,35 zł została np. ujawniona na rachunku kredytowym tzw. np. technicznym, ewidencyjnym (znanym konsumentowi), z którego na podstawie dyspozycji pożyczkobiorcy przelane zostały środki pieniężne, pomniejszone o kwotę prowizji, na jego rachunek bieżący. Reasumując w przedmiotowej sprawie odsetki zostały policzone w sposób nieprawidłowy, albowiem naliczone były od kredytowanych kosztów pożyczki. W konsekwencji wysokość odsetek została zawyżona, a skoro wchodzi one w skład całkowitych kosztów kredytu, to błędne będzie umowne wyliczenie RRSO.

Należy podzielić zapłaty powoda o naruszeniu art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k. W treści

umowy kredytowej wśród warunków determinujących zmianę kosztów kredytu (opłat i prowizji) zostały wskazane warunki nieostre, nieookreślone, które dają pozwanemu szerokie uprawnienie do arbitralnego modyfikowania zobowiązania konsumenta. Mowa o postanowieniach umowy kredytowej, tj.:

- zmiana cen usług i operacji, z których bank korzysta przy wykonywaniu poszczególnych czynności bankowych i niebankowych oraz
- zmiana zakresu lub formy świadczonych przez banku usług (w tym zmiany lub dodania nowej funkcjonalności w zakresie obsługi danego produktu) w zakresie, w jakim zmiany te mają wpływ na koszty ponoszone przez banku w związku z wykonywaniem umowy.

Omawiane postanowienia umowne sformułowane w sposób nieskonkretyzowany umożliwiają pozwanemu zmianę kosztów kredytowych na warunkach nieznanymi i w żaden sposób nieweryfikowalnych dla kredytobiorcy. W wyroku z 13 lutego 2025 r. w sprawie C-472/23 Trybunał wyraźnie stwierdził, że umowa kredytu musi jasno i zrozumiale opisywać warunki, na jakich bank może zmienić opłaty lub prowizje w trakcie trwania umowy. Jeśli umowa posługuje się ogólnikami lub licznymi wskaźnikami ekonomicznymi niezrozumiałymi dla przeciętnego klienta, może to naruszać dyrektywę 2008/48/WE. Konsument powinien z góry wiedzieć, w jakich okolicznościach jego koszty kredytu mogą wzrosnąć i o ile. Jeżeli np. umowa stanowi tylko, że opłaty mogą się zmienić w razie „zmian na rynku finansowym” albo odwołuje się do różnego typu indeksów (jak np. zmiany przeciętnego wynagrodzenia, inflacji, usług świadczonych przez bank czy nawet cen energii, usług telekomunikacyjnych, nowych orzeczeń sądów lub przepisów podatkowych), których klient nie ma jak samodzielnie zweryfikować, to taka umowa nie spełnia wymogu przejrzystości. TSUE stwierdził, że nieprecyzyjne określenie zasad zmiany opłat stanowi naruszenie obowiązków informacyjnych banku.

Mając na względzie powyższe rozważania oraz sankcyjny charakter instytucji sankcji kredytu darmowego należy stwierdzić, że naruszenie obowiązków informacyjnych banku skutkuje uprawnieniem do skorzystania z sankcji kredytu darmowego. Należy przy tym wyjaśnić, że każde naruszenie obowiązku informacyjnego banku stanowi wystarczającą podstawę do skorzystania z omawianej instytucji. W związku z tym, że bank naruszył obowiązek informacyjny względem konsumenta co do warunków oprocentowania kredytu oraz zmiany opłat i prowizji, w zakresie pozostałych naruszeń należy jedynie podnieść, że sąd nie podziela argumentacji powoda co do naruszenia pozostałych obowiązków informacyjnych banku. W tym zakresie należy przywołać stanowisko Trybunału wyrażone w wyroku z 13 lutego 2025 r., w którym Trybunał wyraźnie podkreślił, że sankcję kredytu darmowego należy każdorazowo

powiązać z wpływem naruszenia obowiązku informacyjnego na sytuacją kredytobiorcy, którego to wpływu sąd nie dostrzegł w przypadku pozostałych naruszeń opisanych w pozwie.

W sprawie powód domagał się zwrotu prowizji 18.885.56 zł stanowiącą skredytowaną część prowizji kredytowej. Skoro prowizja objęta była kredytowaniem, należało przyjąć, że z każdą ratą kredytobiorca faktycznie spłacał część prowizji odpowiednią do okresu kredytowania. Ww. kwotę obliczono więc uwzględniając okres kredytowania i wysokość prowizji wskazane w załączonej do pozwu umowie kredytowej oraz ilość wpłaconych rat kapitałowo-odsetkowych od chwili zawarcia umowy kredytu do chwili doręczenia kredytodawcy oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego.

Sąd zasądził zatem na rzecz powoda o pozwanego dochodzoną prowizję powiększoną o odsetki ustawowe za opóźnienie, o których orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. począwszy od dnia wezwania do zwrotu prowizji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 98 § 1¹ k.p.c.

Zarządzenie

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.